

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	3003899929
Dátum vydania rozhodnutia:	14.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3003899929.8

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., JUDr. Ivany Nemč ekovej, JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne: N. D., narodená X. K. XXXX, bytom C.. D. XX D., proti žalovanému: SIGAL, s.r.o., so sídlom Kopčianska 20, Bratislava, IČO: 36 293 181, zastúpený Mgr. Peter Švarc, advokát so sídlom J. Kráľa 16, Bojnice, o návrhu na ochranu proti nekalej súťaži a o náhradu škody vo výške 15 933,08 eura, vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 7Cbs/27/2003, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2023 č. k. 4Obo/7/2022-1007, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 29. júna 2022 č. k. 7Cbs/27/2003-989 rozhodol, že žiadnej zo strán konania nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou v roku 2003 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania predbežného opatrenia, ochrany proti nekalej súťaži a náhrady škody vo výške 480 000 Sk s príslušenstvom. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 14. novembra 2006 č. k. 7Cbs/27/2003-230 rozhodol vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zdržať sa výroby, predaja a iného uvádzania na trh olejových aromatických lúč, ktoré sú tvorené sklenou fľašou, v ktorej je umiestnená zmes sušených kvetov a iných rastlinných častí, ktoré sú naložené v aromatickom oleji a ktoré sú rovnaké alebo zameniteľné s výrobkami žalobcu vyrábanými v dizajne zapísanom na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pod č. 26753. Výrokom II. súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Na základe odvolania žalobkyne bol uvedený rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 12. februára 2008 sp. zn. 4Obo/25/2007 a v tejto časti bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V priebehu ďalšieho konania prišlo k vyhláseniu konkurzu na majetok žalobkyne uznesením Okresného

súdu Trenčín z 21. júna 2017 sp. zn. 40OdK/38/2017, zverejneným v Obchodnom vestníku č. OV 123/2017 z 28. júna 2017. Správca následne v Obchodnom vestníku oznámil, že konkurz vyhlásený na majetok žalobkyne sa končí a zrušuje z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. Žalobkyňa listom zo 7. septembra 2020 zobrala žalobu späť z dôvodu osobného bankrotu. Žalovaný po doručení späťvzatia žaloby so späťvzatím súhlasil a mal za to, že mu vzniklo právo na náhradu trov konania v súlade s § 256 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktoré vyčíslil spolu vo výške 5 776,15 eura. Pri výzve na vyjadrenie pre možnú aplikáciu § 257 CSP žalobkyňa uviedla, že trovy konania si uplatňuje, je nemajetná a evidovaná na úrade práce a žalovaný uviedol, že dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP nie sú dané. Súd prvej inštancie uznesením z 27. októbra 2020 č. k. 7Cbs/27/2003-906 vo výroku I. zastavil konanie pre späťvzatie žaloby a výrokom II. rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov konania stranám sporu. Najvyšší súd uznesením z 25. februára 2021 sp. zn. 4Obo/1/2021 zrušil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

1.2. Súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konania v novom rozhodnutí konštatoval, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Vo všeobecnosti pritom platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Pri čiastočnom zastavení konania v dôsledku späťvzatia je pre vyriešenie otázky náhrady trov konania rozhodujúce zistenie, ktorá zo strán procesne zaviniла čiastočné zastavenie konania. Zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby vyhodnotí súd ako úspech tej sporovej strany, ktorá zastavenie konania procesne nezavinila. V predmetnom spore podľa súdu prvej inštancie mala žalobkyňa úspech v konaní v časti žaloby, ktorou sa domáhala voči žalovanému ochrany proti nekalej súťaži, keď právoplatným výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie zo 14. novembra 2006 č. k. 7Cbs/27/2003-230, bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa výroby, predaja a iného uvádzania na trh olejových aromatických lúč, ktoré sú tvorené sklenou fľašou, v ktorej je umiestnená zmes sušených kvetov a iných rastlinných častí, ktoré sú naložené v aromatickom oleji a ktoré sú rovnaké alebo zameniteľné s výrobkami žalobcu vyrábanými v dizajne zapísanom na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pod č. 26753. V tejto úspešnej časti by žalobkyňa mala nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, čo podľa súdu prvej inštancie predstavuje jednu polovicu. Po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu zostal predmetom konania nárok na náhradu škody, na ktorom žalobkyňa z dôvodu osobného bankrotu netrvala. Konkurzné konanie bolo zrušené pre nedostatok majetku žalobkyne, ktorý by pokryl náklady konkurzu. V tejto časti žaloby, ktorá podľa súdu prvej inštancie predstavovala druhú polovicu, bola žalobkyňa neúspešná, pretože procesne zaviniла zastavenie konania a bola by preto povinná v tejto časti nahradiť trovy konania žalovanému. Žalovaný mal vo veci úspech v časti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby jej žalovaný zaplatil sumu vo výške 15 933,08 eura s príslušenstvom a neúspech vo zvyšnej časti. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že každá zo sporových strán bola úspešná v jednej polovici, preto súd prvej inštancie aplikoval § 255 ods. 2 CSP a žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie zároveň upustil od aplikácie § 257 CSP.

2. Na základe odvolania žalovanej najvyšší súd ako súd odvolací uznesením z 30. júna 2023 č. k. 4Obo/7/2022-1007 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

2.1. Podľa odvolacieho súdu z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žalobkyňa bola úspešná v časti konania, v ktorom sa domáhala zdržania sa nekalosúťažného konania žalovaným. Vo zvyšnej časti sa žalobkyňa domáhala náhrady škody spôsobenej nekalosúťažným konaním žalovaného. Žalobu v tejto časti zobrala žalobkyňa späť so súhlasom žalovaného s poukázaním na osobný bankrot. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnej zo sporových strán je odzrkadlením čiastočného úspechu každej zo sporových strán. Odvolací súd doplnil, že rozhodnutie o nekalosúťažnom konaní žalovaného považuje za základné rozhodnutie o tom, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, na ktoré by nadväzovalo rozhodnutie o nároku žalobkyne na náhradu škody ako druhotné, sprevádzajúce výrok o nekalosúťažnom konaní. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne posúdil náhradu trov konania v zastavenej časti konania a následne neúspech žalobkyne v tejto časti

zohľadnil pri posúdení celkovej náhrady trov konania. Odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nezohľadnil zavinenie späťvzatia časti žaloby a rozhodol tak v rozpore s § 256 ods. 1 CSP bola preto podľa odvolacieho súdu neopodstatnená. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaného týkajúcu sa vzniku nároku na náhradu trov konania v odvolacom konaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o vydaní predbežného opatrenia. Úprava náhrady trov konania v CSP má výsledkový charakter, určujúcim je konečný výsledok sporu. Návrh žalobkyne na vydanie predbežného opatrenia sa navyše týkal časti žaloby o vyslovenie nekalosúťažného konania žalovaného, teda časti, v ktorej bola úspešnou stranou sporu žalobkyňa. Na aplikáciu zásady úspechu v konaní podľa odvolacieho súdu nemohla mať vplyv ani žalovaným tvrdená neprimeraná dĺžka konania, keď prvoradým kritériom bol procesný úspech sporových strán. Nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo sporových strán je odrazom reálneho výsledku sporu.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý dovolaciemu súdu navrhuje, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil, alternatívne, aby uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Prípustnosť dovolania žalovaný odôvodňuje podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

3.1. Odvolací súd sa podľa dovolateľa nedostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa žalovaného nepreskúmateľné. Súd považoval celé konanie za konanie zložené z dvoch častí, a to z časti návrhu na ochranu proti nekalej súťaži a z časti o náhradu škody vo výške 15 933,08 eura. Celé konanie ale malo podľa žalovaného tri časti, a to vrátane návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 21. februára 2003, na podklade ktorého súd prvej inštancie vydal uznesenie z 10. septembra 2003 sp. zn. 7Cbs/27/03, ktorým súd rozhodol, že žalovaný je povinný zdržať sa výroby, predaja a iného uvádzania na trh olejových aromatických lúč, ktoré sú tvorené sklenenou fľašou, v ktorej je umiestnená zmes sušených kvetov a iných rastlinných častí, ktoré sú naložené v aromatickom oleji, proti ktorému podal žalovaný odvolanie. Najvyšší súd uznesením zo 17. decembra 2003 sp. zn. 1Obo/292/03 odvolaniu žalovaného vyhovel a uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol, pričom o náhrade trov konania nerozhodol. Dovolateľ preto nesúhlasí so záverom súdu, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v jednej polovici a s nepriznaním náhrady trov konania žalovanému. Hodnota veci v časti konania o návrhu na vydanie predbežného opatrenia a v časti konania o návrhu na ochranu proti nekalej súťaži je podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) neurčitá, pri ktorej vyhláška priznáva tarifnú odmenu za 1 úkon právnej služby vo výške 1/13 výpočtového základu. Hodnota veci v časti konania o náhradu škody je podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 15 933,08 eura, pri ktorej vyhláška priznáva tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby vo výške 320,34 eura. Správnym použitím § 255 CSP nebolo možné podľa žalovaného dospieť k záveru, že žalovaný nemá voči žalobkyňi právo na žiadnu náhradu trov konania. Aj napriek tomu, že žalobkyňa procesne zaviniла zastavenie konania v časti o náhradu škody, súd rozhodol v rozpore s § 256 ods. 1 CSP a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Podľa žalovaného je podstatná aj tá skutočnosť, že žalobkyňa za dobu viac ako 16 rokov nezdôvodnila výšku žalovanej sumy a nepreukázala uplatnený nárok.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

6. Dovolateľ dôvodnosť svojho dovolania vidí vo vade podľa § 420 písm. f) CSP a v nesprávnom právnom posúdení veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodované o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, teda proti uzneseniu podľa § 357 písm. m) CSP, dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 29. septembra 2021 sp. zn. IVOBdo/2/2021, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2021 pod č. 91, podľa ktorého právnej vety je za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP potrebné považovať aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania. Uvedené rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu bolo prijaté práve v nadväznosti na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 387/2019, na ktorý žalovaný poukazuje vo svojom dovolaní, avšak najvyšší súd zdôrazňuje, že sa týka (rovnako ako označený nález ústavného súdu) výlučne prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Závery veľkého senátu a rovnako ústavného súdu sa tak nedotýkajú prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, kde prípustnosť dovolania výslovne vylučuje § 421 ods. 2 CSP (čo konštatoval aj veľký senát najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. IVOBdo/2/2021, ods. 61 odôvodnenia).

9. Vychádzajúc z ustáleného právneho názoru o možnej prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP aj v prípade, kedy je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, sa najvyšší súd ďalej zaoberal konkrétnymi dovolacími námietkami žalovaného. Podstata dovolateľovej argumentácie spočívala v nesprávnej a nedostatočne vysvetlenej aplikácii § 255 ods. 2 CSP. Podľa dovolateľa nebol dôvod na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej sporovej strane, keď žalovaný bol vo väčšej časti úspešný.

10. Nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP (m. m. IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 447/2020, I. ÚS 570/2020). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sporovej strany nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sporovej strany adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018). Odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je pritom potrebné posudzovať spoločne, pretože tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

11. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobkyňa mala procesný úspech v časti žaloby, ktorou sa domáhala voči žalovanému ochrany proti nekalej súťaži, keď právoplatným výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie zo 14. novembra 2006 č. k. 7Cbs/27/2003-230, bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa výroby, predaja a iného uvádzania na trh výrobkov zameniteľných s výrobkami žalobkyne vyrábanými v dizajne zapísanom na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pod č. 26753. V časti žaloby o náhradu škody bola žalobkyňa neúspešná, pretože procesne zavinila zastavenie konania. Žalovaný tak bol neúspešný v časti žaloby o ochranu proti nekalej súťaži a úspešný bol v časti žaloby o náhradu škody. Súd prvej inštancie uvedený čiastočný úspech žalobkyne a žalovaného vyhodnotil ako úspech každého v jednej polovici žalobou uplatnených nárokov, preto v zmysle § 255 ods. 2 CSP žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd následne v reakcii na odvolacie námietky žalovaného v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil pomer úspechu sporových strán, pri ktorom zohľadnil aj neúspech žalobkyne v zastavenej časti konania. Vo vzťahu k úspechu žalovaného v odvolacom konaní v časti rozhodovania o vydaní predbežného opatrenia odvolací súd poukázal na výsledkový charakter inštitútu náhrady trov konania a skutočnosť, že návrh na vydanie

predbežného opatrenia sa týkal časti žaloby, v ktorej bola napokon úspešná žalobkyňa.

12. Z uvedeného vysvetlenia dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, podľa dovolacieho súdu jednoznačne vyplývajú odpovede na podstatné otázky, ktoré v konaní vznikli, ktoré boli žalovanému poskytnuté adresne a v dostatočnom rozsahu. Obsahom dovolania žalovaného sú pritom námietky v totožnom obsahu a rozsahu už uplatnené v odvolacom konaní, s ktorými sa odvolací súd riadne vysporiadal a žalovaný nešpecifikuje vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu, akým konkrétnym spôsobom malo prísť k naplneniu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, keď vo svojich dovolacích dôvodoch zotrváva na všeobecnom nesúhlase s rozhodnutím odvolacieho súdu (a súdu prvej inštancie), ktorý ale sám o sebe zmätočnosť rozhodnutia zakladať nemôže.

13. Na podporu správnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje aj na závery ústavného súdu prezentované v náleze z 27. apríla 2021 sp. zn. IV. ÚS 480/2018, kde ústavný súd zdôraznil, že pri viacerých prepojených rozhodnutiach o trovách konania je potrebné postupovať v zhode (konkordácii) a pomerovanie úspechu a neúspechu vo veci nie je možné determinovať len tým, ako bolo o konkrétnom návrhu rozhodnuté, ale je potrebné ho posudzovať aj v širších súvislostiach. Osobitosť tu posudzovaného sporu spočíva najmä v tej skutočnosti, že jeden žalobkyňou uplatnený nárok (v ktorom mal procesný úspech žalovaný) vyjadriteľný v peniazoch bol a druhý žalobkyňou uplatnený nárok (v ktorom mala procesný úspech žalobkyňa) vyjadriteľný v peniazoch nebol. Oba uplatnené nároky mali ale rovnaký hmotnoprávny základ spočívajúci v nekalosúťažnom konaní žalovaného, resp. v zásahu do práv k dizajnu. Samotné nekalosúťažné konanie a zásah do práv žalobkyne k dizajnu boli pritom v konaní právoplatným rozhodnutím súdu prvej inštancie konštatované. Pri takto ustálených okolnostiach nie je možné podľa dovolacieho súdu dospieť k záveru, že by sa rozhodnutie odvolacieho súdu vymykalo novej aplikácii § 255 ods. 2 CSP, prípadne, že by rozhodnutie odvolacieho súdu nemalo za následok spravodlivé usporiadanie vecí. Úlohou súdu bolo pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dospieť k spravodlivému usporiadaniu vecí a formalistická aplikácia procesných noriem, ktorej sa domáha žalovaný (prostredníctvom vyčíslenia hodnoty úkonov právnej služby pri jednotlivých nárokoch) by k spravodlivému rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania nevedla. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa a žalovaný boli každý procesne úspešný v jednej polovici predstavujúcej jeden žalobou uplatnený nárok, takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je zjavne nelogické, naopak spolu s poskytnutým odôvodnením rozhodnutia je výsledkom rozumnej aplikácie § 255 ods. 2 CSP a spojenia zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a zásady zodpovednosti za zavinenie pri zastavení konania (§ 256 ods. 1 CSP).

14. Dovolateľ namieta aj tú skutočnosť, že v časti návrhu na vydanie predbežného opatrenia bol ako žalovaný úspešný, čo súdy nižšej inštancie nemali pri svojom rozhodnutí zohľadniť. Dovolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením poskytnutým odvolacím súdom, kde odvolací súd zdôraznil výsledkový charakter inštitútu náhrady trov konania a potrebu zohľadniť celkový úspech sporovej strany v rozsahu vymedzenom žalobou.

15. Z uvedených dôvodov podľa dovolacieho súdu nie je dôvod v preskúmvanej veci konštatovať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keď dovolacie dôvody vymedzené žalovaným sú neopodstatnené.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

16. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

17. Podľa § 357 písm. m) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

18. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP v tomto prípade výslovne vylučuje § 421 ods. 2 CSP. Dovolací súd zároveň konštatuje, že dovolateľ ani nevymedzil právnu otázku, ktorej nesprávne riešenie v konaní namieta. Všeobecný nesúhlas dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu pre

vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 2 CSP nepostačuje. Odhliadnuc od tohto nedostatku dovolania žalovaného, dovolaciemu súdu by vzhľadom na § 421 ods. 2 CSP ani nebolo umožnené sa nesprávnym právnym posúdením veci zaoberať.

19. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie prijaté závery konštatuje, že naplnenie dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezistil a prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP vylučuje § 421 ods. 2 CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.